

Дълго ходи дръвчето насамъ-нататъкъ, при туй при онуй дърво, но никждѣ го не приемаха.

— Не мога повече, умирамъ,— каза то и падна уморено въ снѣга.

Отдалече се зададе единъ селянинъ съ брадва въ ржка. Той видѣ падналото дръвче и си каза:

— Ахъ, горкото! Какъ е помръзнало! Въ кжщи азъ ще го сгрѣя.

И той вдигна дръвчето за единия край и го повлѣче къмъ кжщата си. Тамъ го насѣче на малки парчета и го пхна въ печката. Какъ хубаво прѣщѣше то и какъвъ хубавъ огънь даде! Ступанката свари супа съ него.

— Какъ ми е хубаво сега, — казваше си то прѣзъ туй врѣме. — Сега искамъ да играя и да се веселя.

И заигра то въ печката, докато стана на сива пепель.

Прѣвелъ Хр. Танановъ

Чудното сандѣче



— Я вижъ! Какво ли е туй! — дума Мацка, па души и побутва чудното сандѣче.

— Хубость-чудо! Ей и дръжчица. Чакай: едно, двѣ тр....

И не доиздума, капачето отфрѣкна, а отъ вжтрѣ изкочи Ячо-Палячо. Изкочи и плесна Мацка тъй хубаво, че тя сама полетя като палячо.